మాయా సంసారం

వసుంధర

అప్పుడే స్నానం చేసి వచ్చింది జ్యోత్స్న. కాసేపు అద్దం ముందు నిలబడి తన అందాన్ని చూసుకుని మురిసి పోయింది.

పిల్లలిద్దరూ బడికి వెళ్ళిపోయారు. భర్త ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడు జ్యోత్స్న తనూ బయటకు వెళ్ళేవానిలా బట్టలు వేసుకుంది. అయితే ఇప్పుడామె బయటకు వెళ్ళబోవడం లేదు. ఎక్కడున్నా పువ్వులా వుండాలన్నది ఆమె తత్వం. ఎంత పనిలో ఉన్నా ఆమె ముఖంలో చెరగని చిరునవ్వుంటుంది.

జ్యోత్స్న డ్రాయింగు రూంలోకి వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుని ఓ తెలుగు నవల తీసుకొని చదవసాగింది. చాలా మంది ఆడవాళ్ళకులా పడుకొని చదవడం ఆమె కలవాటు లేదు. తెలుగు నవలలంటే ఆమెకు ప్రాణం. తీరిక ఉన్నప్పుడల్లా ఆమె నవలలు చదువుతూంటుంది.

నవలలకోసం తీరిక చేసుకుంటుందని భర్త ఆమెను

తరచు వేళాకోళం చేసినా అది సరదాకు మాత్రమే! ఏ పనినీ ఆమె అలక్ష్యం చేయదనీ, వాయిదా వేయదనీ ఆమె భర్త జగదీష్‌కు తెలుసు. ఆ విషయం అతడి కళ్ళు చూసి తెలుసుకోవచ్చు.

జ్యోత్స్నకిద్దరు కొడుకులు. పెద్దవాడు రణధీర్‌కు పదేళ్ళు. రెండోవాడు రవిశంకర్‌కు ఏడేళ్ళు. పిల్లల వయసునుబట్టి ఆమెకు ముప్పై ఏళ్ళైనా ఉండాలనుకోవాలి తప్పితే చూడ్డానికామె మరీ పద్దెనిమిదేళ్ళ యువతిలా—ఆ పిల్లల అక్కలా ఉంటుంది. జగదీష్ మాత్రం ఆ పిల్లలకు తండ్రిలాగే ఉంటాడు.

ఆ యింట్లో అందరూ ఒకరికోసం ఒకరు జీవిస్తూంటారు. అందువల్ల ఆ చుట్టుపక్కల ఆ కుటుంబం గురించి ప్రత్యేకంగా చెప్పుకుంటారు. అలా చెప్పుకోనే వారిలో కొందరిది కాలక్షేపం. కొందరిది ఆశ్చర్యం. కొందరిది అసూయ.

ఇలాంటివారుకాక మరోరకం వారు కూడా ఉన్నారు. వారందరూ యువకులు. జ్యోత్స్నకు జగదీష్ తగడని వారనుకుంటారు. తామేకాక జ్యోత్స్న కూడా అలా భావిస్తోందని వారనుకుంటారు. ఆమె ఎవరినైనా చిరునవ్వుతో పలకరిస్తే అదే తమకు ఆహ్వానమనుకుంటారు. ఆ ఆహ్వానాన్నందుకునే అవకాశం రావడంలేదని వాపోతూంటారు. ధైర్యం చేయడానికి జ్యోత్స్న మరింత డైరెక్టుగా ఆహ్వానిస్తే బాగుండుననుకుంటారు. ఇవన్నీ బైటకు చెప్పకపోయినా ఆమె అందం గురించి యువక బృందం చర్చలు జరుపుతూనే ఉంటుంది. వారందరూ ఏకగ్రీవంగా తీర్మానించిన విశేషం—సుకుమార్ అదృష్టవంతుడని!

సుకుమార్ ఇంట్లోనే జగదీష్ అద్దెకుంటున్నాడు.

తన అదృష్టం సుకుమార్‌కి తెలుసు.

ఇంట్లో తండ్రి అతడు ఉంటున్నారు. అతడి తల్లి రెండేళ్ళ క్రితం చనిపోయింది. ఉదయం, సాయంత్రం వంటమనిషి వచ్చి వంట చేసి వెడుతుంది. ఆమె వయసు యాభైకి దరిదాపుల్లో ఉంటుంది. సుకుమార్ తండ్రి పదింటికి ఆఫీసుకు వెడతాడు. ఆయనకింకా రెండేళ్ళ సర్వీసుంది.

జగదీష్ తొమ్మిదిన్నరకే ఆఫీసుకు వెడతాడు. అతడు తిరిగివచ్చేది సాయంత్రం ఆరింటికి. అతడికి స్కూటరుంది.

జ్యోత్స్న పిల్లలిద్దరూ ఎనిమిదింటికే స్కూలుకు వెడతారు. వాళ్ళు సాయంత్రం నాలుగింటికి తిరిగివస్తారు. వాళ్ళకు స్కూల్ బస్ ఉంది.

ఉదయం తొమ్మిదిన్నరనుంచి సాయంత్రం నాలుగు వరకూ జ్యోత్స్న ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉంటుంది. ఆమె బయటకు రావడం ఆ సమయంలో అరుదు.

ఉదయం పదింటినుంచి సుకుమార్ ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉంటాడు. సాధారణంగా అతడా సమయంలో బయటకు పోయేవాడు. ఆర్నెల్ల క్రితం జగదీష్ కుటుంబం ఆ ఇంట్లో అద్దెకొచ్చినప్పట్నించీ అతడి కార్యక్రమాలు మారిపోయాయి.

జ్యోత్స్న ఇప్పుడతడి ఆలోచనలను పూర్తిగా ఆక్రమించుకుంది. ఇటీవల మన ఆలోచనల్లో, సంస్కారంలో వస్తున్న మార్పు ఇది. ఇది తప్పో ఒప్పో చెప్పలేము కానీ ఆలోచించాల్సిన విషయమే!

నచ్చిన, మనసైన యువతిపై ఆశలు పెంచుకోడం ఏ సంప్రదాయంలోనూ తప్పుకాదు. ఎటొచ్చీ అటువైన

ఒక స్త్రీకి ఒకే పురుషుడన్న సిద్ధాంతాన్ని మన సంప్రదాయం చెబుతుంది. వైవాహిక బంధంనుంచి విడిపడే వరకూ, వైవాహిక బంధంలో ముడిపడేవరకూ—స్త్రీ పురుషులు విచ్చలవిడిగా సంచరించడాన్ని పాశ్చాత్య సంప్రదాయం హర్షిస్తుంది.

ప్రస్తుతం యువతరానికే సంప్రదాయాన్ని స్వీకరించాలో తెలియడంలేదు. వారు బ్రహ్మచారులుగా పాశ్చాత్య సంప్రదాయాన్నభిమానిస్తూ, వివాహం కాగానే భారతీయ సంప్రదాయాన్నారాధిస్తున్నారు. సంప్రదాయాలను నిర్ణయించేది పురుష ప్రపంచమే కావడంతో ఈ విషయంలో స్త్రీల అభిప్రాయానికి విలువే ఉండదు.

ప్రతి యువకుడూ తాను స్త్రీ మనసు వశం చేసుకున్నాననే భావిస్తాడు. నిలువుటద్దంవంటి ఆమె స్వచ్ఛతలో తన కోరికల ప్రతిబింబాలు చూస్తాడు. అందుకు ప్రస్తుతం సాహిత్యం కూడా ఎంతగానో సహకరిస్తోంది. అరుదైన వ్యభిచార భావాలను స్త్రీకి సహజమైనవిగా వర్ణించబడడంతో—ఎందరో యువకులు మనసును తప్పు దారిలో నడిపిస్తున్నారు. ఇప్పుడు సుకుమార్ విషయంలోనూ అదే జరిగింది.

ఒకరోజు అతడొక్కడూ ఇంట్లో వుండగా డ్రాయింగ్ రూం తలుపు తట్టింది జ్యోత్స్న. అతడు తలుపు తీయగానే ఆమె అతడిని తెలుగు నవలలు కావాలని అడిగింది. ఆ రెండిళ్ళకూ లోపలనుంచి ఉన్న మార్గమది.

అప్పటికి జగదీష్ కుటుంబం ఆ యింట్లో అద్దెకొచ్చి సరిగ్గా వారంరోజులైంది. వచ్చిన వారం రోజుల్లోనే రెండు రాత్రులు సుకుమార్నీ తండ్రినీ భోజనానికి

పిలిచాడు జగదీష్.

"ఎందుకయ్యా మీ ఆవిడకు శ్రమ.... నాకు వంట మనిషుందిగా—" అన్నాడు సుకుమార్ తండ్రి.

"ఇందులో శ్రమంటూ ఉంటే అది నాదే...." అన్నాడు జగదీష్.

"అంటే నువ్వే వంట చేస్తావా?" అన్నాడు సుకుమార్ తండ్రి.

"అబ్బే—అది కాదండి. పిలవమన్న పట్టుదల మా ఆవిడదే! అంటే తనకేమీ శ్రమలేదన్నమాటేగదా— వంటకు సంబంధించినంతవరకూ. వంట చేయడానికి సిద్ధపడ్డమనిషి తనే మిమ్మల్ని పిలవొచ్చుగా. అలా పిలవడం లేదంటే శ్రమంతా పిలవడంలోనే ఉందన్నమాట....ఆ పని నేను చేస్తున్నాగా...."అన్నాడు జగదీష్.

మర్యాదకు జగదీష్ అన్న ఈ మాటలు సుకుమార్ పై ఇంకోకలా పనిచేశాయి జగదీష్ తమను భోజనానికి పిలవాలనిలేదు. అతడి భార్య జ్యోత్స్న పట్టుబట్టగా ఈ ఆహ్వానం వచ్చింది. ఈ ఆహ్వానం తప్పనిసరిగా తన గురించే అయుంటుంది.

సుకుమార్ ఆరడుగుల పొడవుంటాడు. పచ్చని ఛాయ. చాలామంది అతణ్ని హీరో అని పిలుస్తారు. తన పెర్స నాలిటీకి ఆడపిల్లలు పడిచస్తారన్న అభిప్రాయమతడిలో ఉంది. అందులోని నిజానిజాలు తెలుసుకునేందుకతనెప్పుడూ ఆడపిల్లలతో మాట్లాడి ఉండలేదు. అందమైన ఆడపిల్ల కతనెప్పుడూ కాస్త దూరంలోనే ఉండి ఆమె తనవెంట బడుతుందేమోనని ఆశిస్తూ ఎదురు చూస్తూండడంవల్ల ఇంతవరకూ అతడికి గర్ల్ ఫ్రెండ్సులేరు. అయినా ఆడపిల్లలు తనంటే పడిచస్తారనీ—తన ప్రయత్న

లోపంవల్ల అది జరగడంలేదనీ సుకుమార్ సరిపెట్టు కుంటాడు.

సుకుమార్ తనను జగదీష్‌తో పోల్చుకొని — తనను అతడికంటే బాగా ఉన్నత స్థానంలో ఉంచుకొని— "ఐ అండర్‌స్టాండ్ యూ జ్యోత్స్నా—" అను కున్నాడు.

మొదటి రోజున భోజనం చేసినపుడు మొహమాటంతో అతడు సరిగా భోంచేయలేదు. వంటలు బాగోలేవా అని జ్యోత్స్న నొచ్చుకుంటే బదులివ్వడానిక్కూడా మొహ మాటపడ్డాడు సుకుమార్. అప్పుడతడి తండ్రి—"వాడికి చాలా కూరలు సహించవు. వంటలకేం బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాయి—" అన్నాడు.

"అయ్యో—అనవసరంగా భోజనానికి పిలిచి కడుపు మాడ్చానన్నమాట — అసలేం తింటాడేమిటీ మీ అబ్బాయి—" అనడిగింది జ్యోత్స్న.

"అరటికాయ వేపుడూ, వంకాయకూరా.....—అంతే ఇంకే కూరలూ తినడు. అందరూ ప్రాణం పెట్టే కొబ్బరి పచ్చడి ఇంట్లో అయితే నాలిక్కూడా రాసుకోడు. వాడికి పెసరపచ్చడి ఇష్టం. సాంబారు వాడికి నచ్చదు. చారైనా ఫరవాలేదు. ఉల్లిపాయల పులుసైతే ఇంక జుర్రేస్తాడు. వీడి రుచులవల్ల నాకు చాలా ఇబ్బందిగా వుంటోంది. ఆ సమానూ రెండేసిరకాల వంటకాలెక్కడ చేసుకోగలం. అందుకని తరచుగా నేనే నా రుచులు చంపుకోవలసొస్తోంది .." అన్నాడు సుకుమార్ తండ్రి.

ఆ తర్వాత రెండ్రోజులకే మళ్ళీ వాళ్ళను భోజ నానికి పిలిచింది జ్యోత్స్న. ఈసారన్నీ సుకుమార్ కిష్ట మైనవే చేసేసరికి అతడిలో ఆశలు చిగురించాయి. ఆ

తర్వాతనుంచి సుకుమార్ కిష్టమైన అయిటమ్స్ చేసినపుడు వాళ్ళింట్లో ఇస్తూం దేదామె. అవన్నీ సుకుమార్ తండ్రి ఉండగానే జరిగాయి.

ఆ రోజు పుస్తకాలకు జ్యోత్స్న రావడం అదే మొదటిసారి—సుకుమార్ని ఏకాంతంగా కలుసుకోవడం. సుకుమార్ ఆమెకు పుస్తకాలిచ్చాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడు సుకుమార్ మనసు పరిపరివిధాల పోయింది.

ఆమె ఎందుకొచ్చింది? నిజంగా పుస్తకాలకేనా?

తండ్రి ఈ సమయంలో ఇంట్లో ఉండడని ఆమెకు తెలుసు. తనుంటాడనీ తెలుసు. ఇద్దరూ రహస్యంగా కలుసుకునే అవకాశమున్నదని చెప్పడంకోసం ఆమె వచ్చిందా?

ఆలోచించినకొద్దీ జ్యోత్స్న తన గురించి పరితపిస్తున్నదన్న భావన సుకుమార్లో కలిగింది. అయినా అతడు ధైర్యం చేయలేకపోయాడు. ఈలోగా మరి రెండుసార్లు జ్యోత్స్న అతడి నడిగి పుస్తకాలు తీసుకుంది.

ఇక లాభంలేదనుకొని ఒకరోజున అతడే తలుపుతట్టి ఆమెను పిలిచాడు. ఆమె తలుపుతీసి కారణమడిగింది.

ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు సుకుమార్కి.

"మీ యింట్లో మంచి తెలుగు నవలలేమైనా ఉంటే ఇస్తారని...." అంటూ గొణిగాడు.

"రండి...." అంటూ ఆమె అతడి నాహ్వానించి తనింట్లోని పుస్తకాలు చూపించింది.

అలా ప్రారంభమైంది వారి పరిచయం. అటుపైన యెన్నడూ పగటి సమయంలో జ్యోత్స్నకు తనే తలుపు తట్టాల్సిన అవసరం రాలేదు. ఆమె స్నానంచేసి వచ్చి

సోఫాలో కూర్చోగానే సుకుమార్ తలుపు కొడతాడు. ఆమె తలుపు తీస్తుంది.

ఇద్దరూ కాసేపు కబుర్లు చెప్పుకుంటారు. ఆమె అతడితో స్నేహపూర్వకంగా మాట్లాడుతుంది. అతడికది సంతోషం. కానీ తమ పరిచయం అంతకుమించి వెళ్ళాలన్నది అతడి కోరిక. అందుకతడేమీ చొరవ చేయలేక పోతున్నాడు.

అలా రోజులు గడుస్తున్నాయి.

ఒకరోజున సాహిత్యం, మరొకరోజున సంగీతం, ఒక రోజున సినిమాలు, మరొకరోజున రాజకీయాలు, ఒక రోజున సంప్రదాయాలు, మరో రోజున విజ్ఞానశాస్త్రం- ఇలా వాళ్ళెన్నో విషయాలమీద మాట్లాడుకున్నారు. సంభాషణ ఎప్పుడూ ప్రేమ గురించి సాగలేదు. ఆమె ఆ ప్రసక్తి తీసుకువస్తే బాగుండునని అతడికుంది. తనే తీసుకువస్తే బాగుండునని ఆమె అనుకుంటున్నదన్న అనుమానమూ అతడికుంది.

అతడి మనసులో కల్మషముంది. అది బయటపడనంత వరకూ అతడు మంచివాడే అవుతాడు. ఆమె మనసులో యేముందో అతడికి తెలియదు.

ఆ రోజు కూడా జ్యోత్స్న సోఫాలో కూర్చుని నవల చదువుతూ మధ్య మధ్య తలుపువంకే చూస్తోంది. తలుపు మ్రోగడం కాస్త ఆలస్యమైంది. చప్పుడైనదే తడవుగా ఆమె వెళ్ళి తలుపుతీసింది.

“రండి రండి—నవలకంటే మీతోనే మంచి కాలక్షేపంగా ఉంది నాకు—” అంది జ్యోత్స్న అతడి నాహ్వానిస్తూ.

ఆ ఆహ్వానానికతడు పొంగిపోతూ — “థాంక్స్!” అన్నాడు.

"ఈ రోజు మీకు ఫోటో ఆల్బం చూపిస్తాను. అందులో మీరు చూడవలసిన ముఖ్యులెందరో ఉన్నారు" అందామె.

"వెరీ గ్లాడ్ ...." అన్నాడు సుకుమార్.

జ్యోత్స్న సోఫాలో అతడి పక్కనే కూర్చుంది. ఆల్బం టీపాయ్ అడుగు అరలోంచితీసి ఇద్దరికీ మధ్య పెట్టి ఒక్కొక్క ఫోటోయే చూపించింది.

అందులో వాళ్ళ పెళ్ళి ఫోటోలుంటాయని సుకుమార్ అనుకున్నాడు. అలాంటి దొక్కటీలేదు. అన్నీ విడి ఫోటోలే! రెండు పేజీలనిండా అతడి ఫోటోలు. రెండు పేజీలనిండా ఆమె ఫోటోలు ...

"ఆయనకు కలిసి ఫోటోలు తీసుకోవడం నచ్చదు. కలుసుండడం జీవితానికి. ఫోటోల్లో ఎవరి వ్యక్తిత్వం వారిది విడివిడిగా ప్రతిఫలించాలి...." అందామె అతడికి మొదటి నాలుగు పేజీలూ చూపించి. ఆ తర్వాత పిల్లల ఫోటోలు. అవీ విడివిడిగానే ఉన్నాయి.

"మీ ఫామిలీ ఫోటో ఒక్కటి కూడా లేదు...." అన్నాడు సుకుమార్.

"ఇంట్లో ఎప్పుడూ ఒకర్ని విడిచి ఒకరుండడం, మమ్మల్నొక్కచోట బంధించగల ఫ్రేం ఇల్లుండగా ఫోటో ఫ్రేం—ఎందుకూ అంటారాయన...."

"మరి మీరేమంటారు?"

"నేనేమీ అనను. నాకు వ్యక్తిత్వం లేదు...." అంది జ్యోత్స్న.

"మీ మాటలు నేను నమ్మను. మీది చాలా గొప్ప వ్యక్తిత్వం—" అన్నాడు సుకుమార్ చటుక్కున.

"నా వ్యక్తిత్వం గురించి మావారికంటే మీకెక్కువ

తెలియను. వారి వ్యక్తిత్వమే నా వ్యక్తిత్వం—" అంది జ్యోత్స్న.

"అంటే మీకంటూ వేరే స్నేహితులు లేరా?" అన్నాడు సుకుమార్.

జ్యోత్స్న ఆల్బంలో ఒక పేజీ తిప్పింది. అక్కడ ఇద్దరు యువకుల బొమ్మలున్నాయి. ఇద్దరూ చాలా అందంగా వున్నారు.

"వీళ్ళు చాలా బాగున్నారు కదూ!" అంది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ తలూపాడు.

"కానీ పాపం—వీళ్ళలో ఒకడికి కాలు లేదు. రెండో వాడికి చేయిలేదు—...." అంది జ్యోత్స్న జాలిగా.

"ఇంతకీ వీళ్ళెవరు?" అన్నాడు సుకుమార్.

"ఒకప్పుడు నా స్నేహితులు...."

"ఇప్పుడు కారా?"

"కారు...."

"ఎందుకని?"

"కాలేజీ రోజుల్లో మా యింటిపక్కనే ఉండేవారిద్దరూ. నేనంటే యెంతో ఇష్టపడేవారు. వాళ్ళిస్తే ఫోటోలు కూడా పుచ్చుకున్నాను. పెళ్ళయ్యాక నా భర్త ఈ ఫోటోల గురించి అడిగారు. నా స్నేహితులని చెప్పాను. పెళ్ళయిన ఆడదానికి హితులే తప్ప స్నేహితులుండకూడదన్నారాయన. నేను సరేనన్నాను. వీళ్ళతో స్నేహం తెంపుకోమన్నారు. అలాగేనన్నాను. అసలా ఫోటో లెలాగొచ్చాయని అడిగారు. చెప్పాను. ఆ తర్వాతనే ఒకడికి కాలూ, ఒకడికి చెయ్యీ విరిగింది. అప్పుడు వాళ్ళే నన్ను మరిచిపొయ్యారు. ఆ తర్వాత నే నింకెవరితోనూ స్నేహం చెయ్యలేదు—" అంది

జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ తడబడ్డాడు. తటపటాయిస్తూనే- "అంతా అన్యాయం. వాళ్ళు చేసిన తప్పేమిటి?" అన్నాడు.

"ఏమిటో కానీ—తప్పు చేశారనే నేననుకున్నాను."

"ఎందుకని?"

"వాళ్ళలో ఏ తప్పూ లేకపోతే వాళ్ళకే కాళ్ళూ చేతులూ విరగవు. మావారికేమీ కాలేదు. నాతో ఎవరు స్నేహం చేసినా శ్రీవారి కాలో, చెయ్యో విరగడీస్తే తప్ప-వారిని నేను గౌరవించలేను ..." అంది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్‌కి ఆమె మాటలు సరిగా అర్థంకాలేదు. ఆమె తన భర్తను గురించి తన్ను హెచ్చరిస్తోందా? తన ద్వారా భర్తపై కసితీర్చుకోవాలనుకుంటోందా?

ఆమె మనసులో యేదో ఉంది. అల్పం చూపడంలో ఆమె తనకు యేదో సందేశం పరోక్షంగా అందించదల్చుకుంది.

స్నేహితుల మన్నందుకు జగదీష్ ఇద్దరు యువకుల కాళ్ళూ చేతులూ విరగ్గొట్టాడు. ఈ విషయం పనిగట్టుకుని జ్యోత్స్న తనకెందుకు చెప్పినట్లు? ఆమె తన్ను హెచ్చరిస్తోందని అనుకుందామా అంటే భర్త కాలూ, చెయ్యీ విరగదీసే మగధీరుడికోసం తానెదురు చూస్తున్నట్లూ ఆమె సూచించింది.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

సుకుమార్‌కి అర్థమయింది.

జ్యోత్స్న తన్ను పరీక్షిస్తోంది. ఆమె చెప్పింది విని తను భయపడితే—తనామెకు లోకువై పోతాడు. తనామెనెంతగా ప్రేమిస్తున్నాడో చెప్పాలి. ఆమె సహకరిస్తే భర్తకు గుణపాఠమూ చెప్పగలనని మాటివ్వాలి.

సుకుమార్ తననొకసారి జగదీష్‌తో పోల్చుకున్నాడు. అందచందాల్లో జగదీష్ తనకు సాటిరాడు. ఇంక బలం విషయం చూస్తే—తను జగదీష్ అంత దృఢంగా ఉండక పోయినా—అతడికంటే బాగా పొడుగు. అవసరమైతే తనతణ్ణి తన్నగలడు.

సుకుమార్ జరిగినదేమిటో ఊహిస్తున్నాడు. పెళ్ళి కాగానే ఆమె వ్యక్తిత్వాన్ని చంపేశాడు జగదీష్. జ్యోత్స్న భరించలేక తన పాత స్నేహితులకు చెప్పుకుంది. వాళ్ళామెకు సాయపడాలని వచ్చి భంగపడి వెళ్ళారు. అప్పట్నించీ ఆమె కొత్త స్నేహితులకోసం యెదురుచూస్తోంది. భర్తకు బుద్ధిచెప్పాలన్నదామె ఆశయం.

"జ్యోత్స్నా! నువ్వే నా ప్రాణం. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నీకోసం యేమైనా చేస్తాను. నువ్వు నా కౌగిలిలో ఒరిగిపోతూ-నన్నాజ్ఞాపించు. నేను నీ మాటలు శిరసావహిస్తాను. నీ వ్యక్తిత్వానికి రక్షణ కల్పిస్తాను...." అనాలనుకున్నాడు కానీ అతడి గొంతు పెగలలేదు. కష్టపడి గొంతు సవరించుకొని రెండో ప్రయత్నం చేయబోతూ—"నేను...." అన్నాడు. అంతే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

"ఈ సమయంలో ఎవరు చెప్మా?" అంది జ్యోత్స్న.

"మావారేమో—" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు సుకుమార్.

"ఫరవాలేదు—కూర్చోండి—" అంది జ్యోత్స్న.

"వచ్చిందే ఆడవాళ్ళో అయుంటారు. నాకు పనుంది లెండి. వస్తాను...." అంటూ సుకుమార్ చరచరా తన వాటాలోకి వెళ్ళి తలుపులు వేసుకున్నాడు.

ఆ సమయంలో ఆమెకు లేని భయం తనక్కలిగినందుకు సుకుమార్ ఎంతగానో ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

2

జ్యోత్స్న వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఒక అపరిచితుడు గుమ్మం బయట నిలబడి ఉన్నాడు.

"జగదీష్‌గారిల్లి దే కదూ!" అన్నాడతను.

"ఇల్లి దే—వారింట్లో లేరు...." అంది జ్యోత్స్న.

"ఫరవాలేదు — మీతో నే మాట్లాడతాను—...."

అంటూ చొరవగా లోపలకొచ్చి తలుపు వేశాడతడు.

"ఎవరు మీరు?" అంది జ్యోత్స్న కంగారుగా.

"పనిమీద వచ్చాను—" అన్నాడతడు.

"మీ కెవరు?"

"ఎవరంటే ఏమిటి—నా పేరు చెప్పాలా?" అన్నాడతడు.

జ్యోత్స్న విస్తుపోతూ అంతడి వంక చూసింది.

"నువ్వు బాగున్నావు ..." అన్నాడతడు.

జ్యోత్స్నకు మాటరాలేదు.

"నువ్వు చాలా బాగున్నావు.." అన్నాడతడు మళ్ళీ.

"బాగుంటే?" అంది జ్యోత్స్న కాసేపటికి గొంతు పెగుల్చుకుని.

"నువ్వెప్పటికీ బాగుండాలన్నది నా కోరిక...."

"అంటే?"

"అంటే అర్థం కాలేదూ — నువ్వు చెడిపోకూడదన్న మాట...."

"అర్థం కాలేదు...." అంది జ్యోత్స్న.

"అదేది చెడిపోవడమంటే అర్థం విడమర్చి చెప్పాలా?"

జ్యోత్స్న ధైర్యం తెచ్చుకొని—" నేను బాగున్నాను

కదా—ఇప్పుడు చెడిపోవడం గొడవెందుకూ?" అంది.

"గొడవెందుకూ అనుకుంటే చెడిపోవు...." అన్నాడతడు.

"నువ్వు చెప్పదల్చుకున్నదేంటో సూటిగా చెప్పు...." అంది జ్యోత్స్న.

"అలా కూర్చో—తాపీగా ఇద్దరం కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం...." అన్నాడతడు.

ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా సోఫాల్లో కూర్చున్నారు.

"నాకు కొన్ని కాగితాలు కావాలి. అవి నీ భర్త తెచ్చివ్వాలి. అతడిచ్చాడూ—సరేసరి. లేదా నువ్వు చెడిపోతావు. " అన్నాడతడు.

"ఏమిటా కాగితాలు?" అంది జ్యోత్స్న.

"అవి నీ భర్తకు వివరంగా చెప్పుకుంటాను...."

జ్యోత్స్న ధైర్యం చేసి—"అలాంటప్పుడు నన్ను చెడగొట్టడం గురించీ ఆయనకే చెప్పవలసిందీ...." అంది.

"నిన్ను చెడగొడతానన్న బెదిరింపు నీకోసమనుకున్నావేంటీ—అది నీ భర్తకోసమే!" అన్నాడతను.

"మరి ఆయన సాయంత్రం ఆరింటిదాకా రారు. నువ్వూ అప్పుడే రావాల్సింది " అంది జ్యోత్స్న.

"అదీ నిజమే! కానీ ఈలోగా నిన్నూ కాసేపు బెదిరించవచ్చు కదా అని—" అన్నాడతను.

"నేనంత సులభంగా దేనికీ బెదరను—" అంది జ్యోత్స్న బింకంగా.

"కానీ నువ్వు నీ భర్తకు చెప్పి మా కాగితాలు రప్పించాలి. అవి చాలా అవసరం .. "

"ఆయన్ను నువ్వే అడుగు...."

"అడుగుతాను కానీ నీ సిఫారసు కూడా ఉంటే

మంచిదని...."

"నేను సిఫారసు చెయ్యకపోతే...."

"అప్పుడు రేపుకూడా నీ పిల్లలింటికి రారు...."

"అంటే?" అంది జ్యోత్స్న తెల్లబోయి.

"ఈ రోజుకు వాళ్ళింటికి రారు...."

"ఎందుకని?"

"ప్రస్తుతం వాళ్ళు మా సంరక్షణలో ఉన్నారు. మా షరతులు మాకందితే వాళ్ళకే ప్రమాదంలేదు. అందక పోతే—నీకోసం నీ పిల్లలు వికలాంగులౌతారు. నీ భర్త కోసం నీ మానం చెడుతుంది...." అన్నాడతడు.

"ఎవరు నువ్వు?"

"నా పేరు పాండురంగ విఠల్...." అన్నాడతడు.

"ఏమిటా షరతులు?"

"మళ్ళీ మొదటికొచ్చావు. నువ్వు నీ భర్త గురించీ, నీ గురించీ, నీ పిల్లల గురించీ ఆలోచించుకో. షరతుల గురించి నీ భర్త ఆలోచిస్తాడు...."

"వచ్చిన పనింతేగా.... వెళ్ళు...." అందామె.

"ఇప్పుడు వెడతాను. సాయంత్రానికి వస్తాను...." అంటూ అతడు బయటకు వెళ్ళాడు. తలుపులతడు బైట నుంచి గడపెట్టాడు.

జ్యోత్స్న గబగబా పక్కింటి తలుపు తట్టింది. ఒక్క క్షణంలో సుకుమార్ తలుపు తెరిచాడు. ఆమెను చూడ గానే అతడేదో చెప్పాలనుకున్నాడు.

"మిస్టర్ సుకుమార్! అర్జంటుగా నాకు నీ సాయం కావాలి. ఇప్పుడే మా యింట్లోంచి ఓ మనిషి బయటకు వెళ్ళాడు. వెడుతూ వెడుతూ ఇంటి తలుపు బైటనుంచి

గడ వేశాడు. అతడు ముక్కుపొడెం రంగు పాంటుమీద పొట్టిచేతుల ఎర్రగళ్ళ చొక్కా ఇన్‌సర్ట్ చేశాడు. నీకంటే రెండంగుళాలు తక్కువే వుంటాడు పొడుగు. నువ్వతడి ఆచూకీ తీసి వివరాలు నాకు చెప్పగలిగితే— నువ్వేం కోరితే అదిస్తాను నీకు. ప్లీజ్ — వెంటనే బయల్దేరవూ?" అందామె చనువుగా.

ఆమె అలా చనువుగా మాట్లాడేసరికి సుకుమార్ ఛాతీ ఉబ్బింది. ఆమె తనను నువ్వంటూంటే మధురంగా అనిపించింది.

"ఇంతకీ అతడెవరు?" అన్నాడతడు.

"నా పెర్సనాలిటీకి ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి. నీ పెర్సనాలిటీకి కాదు...." అంది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ వెంటనే అక్కణ్ణించి కదిలాడు. తనేం చేయబోతున్నాడో అతడికి తెలియదు. తనేం కోరబోతున్నాడో అతడికి తెలుసు.

3

పాండురంగ విఠల్ పేరుతో జ్యోత్స్న ఇంటినుంచి బయటపడిన వ్యక్తి సందు చివరవరకూ వెళ్ళేసరికి— సందులోనే అతడి వెనుకనుంచి ఇద్దరు వ్యక్తులతడిని పరుగున సమీపించి — "ఆ యింట్లోంచే ఓ కుర్రాడు బయటకు వచ్చాడు. అతడు నిన్ననుసరిస్తున్నాడని అనుమానంగా వుంది...." అన్నారు.

అతడు వారితో మాట్లాడుతున్నట్లుగా వెనక్కు చూశాడు.

హడావుడిగా ముందుకు వస్తున్న సుకుమార్ అతడికి కనిపించాడు. సుకుమార్ ఇంకా చాలాదూరంలో వున్నాడు—సన్నటి ఆ పొడవాటి సందులో!

"సరే—మీరు వెళ్ళండి—" అన్నాడు విఠల్. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. విఠల్ చటుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

అతడిప్పుడు సుకుమార్‌కి ఎదురుగా వస్తున్నాడు.

ఇద్దరూ ఒకరికొకరు ఎదురయ్యారు.

సుకుమార్ విఠల్‌ని గుర్తుపట్టాడు. ఆమె వర్ణన అతడికి అతికినట్లు సరిపోయింది.

విఠల్ అతడిని దాటుకొని ముందుకు వెళ్ళాడు. సుకుమార్ కేం చేయాలో తోచలేదు. తనుకూడా చటుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

పాండురంగ విఠల్ చిన్నగా జగదీష్ ఇంటికి వెళ్ళి బయటపెట్టిన గడియ తీసి రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు. సుకుమార్ అతడివంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ—"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు.

"నా పేరు పాండురంగ విఠల్. నేను జ్యోత్స్నకు స్నేహితుణ్ని. ఆమెను కలుసుకొందుకు వచ్చి వెళ్ళిపోయే టప్పుడు పొరపాటున తలుపు బయటనుంచి గడియ పెట్టాను. అది గుర్తుకు వచ్చి ముందుకు వెళ్ళినవాడిని వెనక్కు వచ్చాను—" అన్నాడతను.

"నువ్వు అబద్ధం చెబుతున్నావు?" అన్నాడు సుకుమార్.

"ఇంతకీ నువ్వెవరు?" అన్నాడు విఠల్.

"నీ ఆచూకీ తీయమని నన్ను జ్యోత్స్న పంపింది—" అన్నాడు సుకుమార్.

"అలాగా-అయితే నాతో రా!" అంటూ ముందడుగు వేశాడు విఠల్.

సుకుమార్ కొంతదూరం అతడి ననుసరించి—"ఆగు—"

అన్నాడు.

"ఏం?" అన్నాడు విఠల్.

"జ్యోత్స్న నీ గురించి నాకింకోలా చెప్పింది. నీ విషయమేదో ఇక్కడే తేల్చుకుంటాను. నిన్ననుసరించి దూరం వెళ్ళడం నాకు ప్రమాదం—...." అన్నాడు సుకుమార్.

విఠల్ నవ్వాడు—"అసలు జ్యోత్స్నకూ నీకూ పరిచయమేమిటి? — నేను బయటనుంచి తలుపు గడియ పెడితే ఆమె నిన్నెలా కలుసుకుంది?"

సుకుమార్ యేమీ చెప్పకూడదనుకొన్నాడు. కానీ విఠల్ తెలివిగా చాలా సమాచారం రాబట్టాడతడి దగ్గర్నుంచి.

"అంటే నువ్వు దాని రంకు మొగుడివన్నమాట!"

"ఛీ—అలాగనకు. ఆమె అలాంటిది కాదు...."

"మరెలాంటిది?"

"ఆమె నాకు మంచి స్నేహితురాలు...."

"జ్యోత్స్న యెలాంటిదో నాకు తెలుసు. నువ్వు చెప్పక్కర్లేదు. దాని అక్రమ సంబంధాలకు సంబంధించిన ఫోటోలు నా దగ్గరున్నాయి. నేనిప్పుడు దాన్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేయడానికే వెళ్ళాను...."

"అయితే నువ్వు బ్లాక్ మెయిలర్ వన్నమాట. నిన్ను పోలీసులకు పట్టివ్వడం నా విధి...." అన్నాడు సుకుమార్.

"అందువల్ల జ్యోత్స్న బ్రతుకు పదిమందిలోనూ పడుతుంది...." అన్నాడు విఠల్ నిర్భయంగా.

"పడినా ఫరవాలేదు. అదంతా పోలీసులు చూసుకుంటారు. నిన్నిప్పుడే పోలీసుల కప్పగిస్తాను" అన్నాడు సుకుమార్.

విఠల్ క్షణమాలోచించి—"పోనీ ఓ పని చేద్దాం. నువ్వు నా జోలికి రాకుండా నాకు సహకరిస్తానంటే జ్యోత్స్నను నిజంగా నీదాన్ని చేస్తాను. అది నేనిలా చెబితే అలా వింటుంది. నేనడిగినంత డబ్బివ్వలేదు కాబట్టి నేను చెప్పిన పనికి ఒప్పుకొంటుంది...." అన్నాడు.

సుకుమార్ కళ్ళలో ఆశ మెరిసింది. అతడు క్రమంగా విఠల్ చెప్పింది వినసాగాడు.

4

"పిల్లలింకా ఇంటికి రాలేదు...." అంది జ్యోత్స్న.

"స్కూల్లో యేమైనా ఫంక్షనుందా—" అన్నాడు జగదీష్ సోఫాలో వాలిపోతూ. అతడి ముఖంలో యేవిధమైన ఆత్రుతా లేదు.

"మధ్యాహ్నం మనింటికి పాండురంగ విఠల్ వచ్చాడు" అందామె.

"వాడెవరు?" అన్నాడు జగదీష్ కుతూహలంగా.

జ్యోత్స్న అతడికి క్లుప్తంగా జరిగింది చెప్పింది. సుకుమార్ గురించి ఆమె అతడికి చెప్పలేదు.

జగదీష్ కంగారుగా—"అయితే పిల్లలేమయ్యారు?" అన్నాడు.

జ్యోత్స్న కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఇప్పుడే వెడతాను...." అన్నాడు జగదీష్.

"ఎక్కడికి?"

ఎక్కడికో జగదీష్‌కీ తెలియలేదు. అతడు భార్యవంక ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూండిపోయాడు.

"విఠల్ మళ్ళీ వస్తానన్నాడు. అతడొచ్చేదాకా ఎదురు చూడ్డం మినహాగా మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు-" అంది జ్యోత్స్న నిట్టూరుస్తూ

"కానీ ఏదో చేయాలనుంది నాకు...." అన్నాడతడు ఆవేశంగా.

"మీరావేశపడకండి. నిదానంగా ఆలోచించండి. వాళ్ళకేవో కాగితాలు కావాలి. అవిచ్చేదాకా వాళ్ళు మనని వేపుకు తింటారు. ఆవేమిటో ఇచ్చేయండి...." అందామె.

జగదీష్ ఆలోచనలోపడుతూ—"నేను ముఖ్యమా— నా దేశం ముఖ్యమా అన్నది ఆలోచించుకోమంటు న్నావా?" అన్నాడు.

"ఇందులో ఆలోచించడానికేముంది? మనమంతా కలిసేనే మన దేశం. మనముంటేనే దేశం...." అంది జ్యోత్స్న.

"నేను అందరిలాంటివాణ్ని కాదు జ్యోత్స్నా! నా కోసం చూసుకోకపోతే నేనొక్కడినే పోతాను. నా కోసం చూసుకుంటే నా దేశమే పోతుంది—...."

"అంటే?"

"దేశభద్రతకు సంబంధించిన రహస్యాలు నా దగ్గ రున్నాయి. అవి నేను బయటపెడితే దేశద్రోహమవు తుంది...." అన్నాడు జగదీష్.

"అయితే ఏమంటారు?"

"ఆ కాగితాలు నేను బయటపెట్టలేను...."

"మరి వాళ్ళు మనని నాశనంచేస్తే....?"

"అందుకేదో ఉపాయం చూడాలి...."

"ఏ ఉపాయమూ ఉండదు. మీరే నన్నూ, మన పిల్లల్ని రక్షించాలి...."

జగదీష్ పిడికిళ్ళు బిగిశాయి—"మన జోలికి వచ్చిన వాళ్ళ అంతుచూస్తాను. నువ్వేమీ భయపడకు...."

అప్పుడు పక్కింటి తలుపు చప్పుడయింది.

జ్యోత్స్న తనే వెళ్ళి తలుపుతీసి ఉలిక్కిపడింది.

ఎదురుగా పాండురంగ విఠల్!

"ఇలా వచ్చావేం?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"సుకుమార్ నా స్నేహితుడు లే!" అంటూ ముందుకు వచ్చి—"హలో! మిస్టర్ జగదీష్. అయాం మిస్టర్ పాండురంగ విఠల్!" అన్నాడతడు.

"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు జగదీష్.

"నీ పిల్లలు మా దగ్గరున్నారు. మేం తలచుకుంటే ఎవర్నయినా యేమైనా చేయగలం...." అన్నాడు విఠల్

"గ్లాడ్ టూ మీట్యూ...." అన్నాడు జగదీష్ చేతులు సాచి.

"నమస్కారం!" అన్నాడు విఠల్ చేయి చాపకుండా.

జగదీష్ అతడివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. తనతో చేయి కలిపినవాడు పది పల్టీలు కొట్టాల్సిందే! ఆ విషయ మితడికి ముందే తెలుసా?

"అలా చూడకు....మనం కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం. పక్కింట్లో మా మనుషులు నలుగురున్నారు. నలుగురూ మెరికల్లాంటివాళ్ళు. ఏ క్షణంలోనైనా వాళ్ళిక్కడికి రాగలరు. ఈ యింట్లో ఇప్పుడు నీకు రక్షణ లేదు. నేను మాత్రమే నీకు రక్షణ కల్పించగలను. బాగా ఆలోచించుకుని నా మాటలకు బదులివ్వు...." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ అతడివంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు. విఠల్ అతడి కెదురుగా కూర్చుని—"పాకిస్తాన్ కు ఎఫ్-16 బాంబర్ విమానాలు సరఫరా చేసింది

అమెరికా. వాటిని దెబ్బతీయడానికి దేశంలో జడ్_17 బాంబర్ విమానాలున్నాయి. ఈవిషయం అతి గోప్యంగా ఉన్నప్పటికీ పాకిస్తాన్ తెలుసుకుంది. ఆ విమానాల పూర్తి నమూనా నీ దగ్గరుంది. ఈ వ్యవహారం మొత్తం నీ ద్వారా నడుస్తోందని మాకు తెలిసింది. అందుకే ఆ నమూనా కాగితాల కోసం నేను నీ దగ్గరకు వచ్చాను" అన్నాడు.

"నువ్వు పాకిస్తాన్ ఏజంటువా....?" అన్నాడు జగదీష్.

"నా పేరు పాండురంగ విఠల్...."

"పేరులో ఏముందిలే...." అన్నాడు జగదీష్.

"ఆ మాత్రం తెలిసినవాడివి_దేశం పేరు గురించీ అలాగే అనుకుంటే నాకు సాయపడతావు..." అన్నాడు విఠల్.

"మరి నువ్వు నీ దేశాని కెందుకు సాయపడుతున్నావు?"

విఠల్ నవ్వి—"నేను భారతీయుణ్ని. డబ్బుకోసం రహస్యాలమ్ముతున్నాను. నాకు దేశం పేరుతో నిమిత్తం లేదు. ఏ దేశమైనా నా కొక్కటే...." అన్నాడు.

"ఈ రహస్యం కోసం నీకెంత ముడుతుంది?"

"అవన్నీ నీ కనవసరం...." అన్నాడు విఠల్— "నువ్వు నా కర్జంటుగా ఆ నమూనా కాగితాలివ్వాలి...."

జగదీష్ నవ్వి—"నీకు మతిపోయిందా? అమెరికా చేసిన ఎఫ్-16 బాంబర్ విమానాల గురించే మా దేశానికి సరిగ్గా తెలియదు. అవి పాకిస్తాన్‌కు చేరినందుకు మా దేశం బెంగ పెట్టుకుంది. అలాంటిది వాటిని దెబ్బతీయ

గల విమానాలు తయారు చేసేటంత టెక్నాలజీ భారత దేశంలో ఉందనుకోవడం నీ భ్రమ....” అన్నాడు.

“నువ్వు విషయం తప్పుదారి పట్టిస్తున్నావు....” అన్నాడు విఠల్— “నాకు జెడ్—17 బాంబర్ విమానాల గురించి తెలిసింది చెప్పనా?”

జగదీష్ తలాడించాడు.

అమెరికా దేశం ఏ ఆయుధాలు తయారుచేసినా వాటిని మరో దేశానికి అమ్మేముందు వాటిని దెబ్బతీయగల ఆయుధాల్ని కూడా సిద్ధం చేసుకొంటుంది. అమెరికాయే కాదు—ఆయుధాలమ్మే ఏ దేశమైనా అంతే! లేకుంటే తామమ్మిన ఆయుధాలు తమపైనే ప్రయోగించబడవచ్చు.

పాకిస్తాన్‌కు ఎఫ్—16 బాంబర్ విమానాలమ్మడానికి ఒప్పందం కుదిరేటప్పటికే— వాటిని దెబ్బతీయగల జడ్—17 టెక్నాలజీ అమెరికాలో సిద్ధంగా ఉంది. అమెరికాలోని భారత గూఢచారి సంస్థ ఆ టెక్నాలజీకి సంబంధించిన నమూనా సంపాదించి భారతదేశానికి చేరవేసింది.

“అమెరికా నుంచి టెక్నాలజీ చేరవేయడం అంత సులభం కాదు....” అన్నాడు జగదీష్.

“ఆ విషయం నాకూ తెలుసు. కానీ అక్కడే అమెరికన్ దౌత్యనీతి తెలుస్తుంది. అటు పాకిస్తాన్‌కు ఎఫ్—16 బాంబర్ విమానాలమ్మి—ఇటు జడ్—17 టెక్నాలజీ లీక్ అవడంలో చూసీచూడనట్లూరుకోవడం ద్వారా అమెరికా రెండు దేశాలతోనూ సత్సంబంధాల నేర్పర్చుకోగలుగుతుంది—” అన్నాడు విఠల్.

“నువ్వు చెప్పేది చాలా తమాషాగా వుంది. బాంబ

ర్లిచ్చినందుకు పాకిస్తాన్ సంతోషిస్తుంది కానీ ఇండియాకు గుర్రుగా వుండదా?" అన్నాడు జగదీష్.

"ఉండదు. ఎందుకంటే?" అని ఆగాడు విఠల్.

పాకిస్తాన్‌కు ఆయుధాలమ్మినందుకు ఇండియా పెద్ద గొడవ చేస్తుంది. సంబంధాలు తెంచుకొనేందుకు సిద్ధపడుతుంది. ఆ సమయంలో టెక్నాలజీ ఇండియాకు లీకవుతుంది. ఆ విషయం అమెరికాకు తెలిసినా తెలిసీ తెలియనట్లు నటిస్తుంది. ఇండియా తమ దేశాన్నేమాత్రం అల్లరి పెట్టినా ఆ విషయం పరిశోధించి భారత గూఢచారుల చర్యలను బయట పెట్టగలమని పరోక్షంగా బెదిరిస్తుంది. తమ గూఢచారుల కార్యకలాపాలు బయటపడడానికి దేశమూ సుముఖంగా వుండదు. తమకెలాగూ ఇపుడు ఎఫ్—16 ల భయంలేదు. అందుకని భారత దేశమూ ఊరుకుంటుంది.

"ఇదీ రాజకీయం...." అన్నాడు విఠల్.

"నువ్వు చెబుతూంటే నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. నాకిదంతా తెలియదు...." అన్నాడు జగదీష్ అమాయకంగా.

"నీ అమాయకత్వం నా దగ్గర చూపకు....నీకన్నీ తెలుసు..."

"నిజంగా నాకేమీ తెలియదు...."

"ఏమీ తెలియని అమాయకుడు—పదిలక్షల రూపాయలు ఎరగా చూపిస్తూంటే లొంగకుండా ఉండలేదు" అన్నాడు విఠల్.

"పది లక్షలేమిటి?" అంది జ్యోత్స్న ఆశ్చర్యంగా.

"నీ ఆశ్చర్యంలో నిజాయితీ కనబడుతోంది. నీ భర్త నీకీ విషయం చెప్పలేదన్నమాట...." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్‌ను రహస్యం గురించి పాండురంగ విఠల్ మనుషులెప్పుడో కలుసుకున్నారు. వాళ్ళు నమూనా కాగితాలకోసం అతడికి పది లక్షలదాకా ఇస్తామన్నారు. అతడు చలించలేదు.

ప్రతి మనిషికీ యేదో కీలకముంటుంది. పాండురంగ విఠల్ మనుషులతడి కీలకం పరిశోధించారు. అతడి కీలకం అతడి కుటుంబంలో వుంది. పిల్లలకోసం, భార్యకోసం అతడు ప్రాణాలైనా యిస్తాడు. పదిలక్షలు సాధించలేని ఘనకార్యం ఈ విధంగా సాధించాలనుకున్నాడు పాండురంగ విఠల్.

"ఈ విషయం తెలుసుకుందుకు నాకు నెల రోజులు పట్టింది—" అన్నాడు విఠల్.

"నీకు తెలిసినదంతా నిజమే ననుకుంటున్నావా?" అన్నాడు జగదీష్.

"ఈ ప్రశ్న అడిగేముందు నువ్వు నీ పిల్లల గురించి ఆలోచించుకో..." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ సోఫాలో వెనక్కు జారగిలబడ్డాడు. కాసేపాగి—"నా పిల్లల్నేం చేసినా నేను భరించలేను. అయితే నావంటి సామాన్యుడైన ఉద్యోగిని మీ రెవరో కానీ యిలా బాధించడం అన్యాయం...." అన్నాడు.

"అయితే నీ గురించి నాకింకా ఏం తెలుసో చెప్పాలి" అన్నాడు విఠల్.

కొత్తగా గూఢచారి సంస్థ ఏదైనా సమాచారం సేకరించినపుడా సమాచారాన్ని కూలంకషంగా చర్చించడంకోసం కొత్త ఆఫీసు వెలుస్తుంది. ఆ విధంగా ఈ ఊళ్ళో ఆర్నెల్ల క్రితం వెలసింది ప్రజాసంక్షేమసంస్థ. చుట్టుపక్కలుండే సామాన్య పౌరులకు ప్రభుత్వముందించే

సదుపాయాలేవిధంగా అందుతున్నదీ తెలుసుకోవడం ఆ సంస్థ పరమోద్దేశ్యమని పదిమందీ భావిస్తారు.

జడ్—17 టెక్నాలజీ గురించి కూలంకషంగా అవగాహన చేసుకునేందుకే సంస్థ వెలసిందని విఠల్ కు తెలుసు. అందులో పనిచేస్తున్న వారందరూ ఆరితేరిన సాంకేతిక నిపుణులనీ అతడికి తెలుసు. ఆ సంస్థకు చీఫ్ జగదీష్. జడ్—17 నమూనా కాగితాలు సర్వకాల సర్వావస్థలయందూ అతడి సంరక్షణలో వుంటాయనీ అతడికి తెలుసు.

"పోనీ నువ్వు చెప్పిందే నిజమనుకుందాం. ఆ జడ్-17 నమూనా కాగితాలు తీసుకొని ఏం చేస్తావు?" అన్నాడు జగదీష్.

"యఫ్-16 లో మార్పులు చేస్తాం...."

"చేస్తాం అంటున్నావు.... ఆ పనీ నీ ద్వారానే అవుతుందా?"

"అది నీ కనవసరం...."

"అయాం సారీ—ఈ విషయంలో నీ కేమీ సాయం చేయలేను...." అన్నాడు జగదీష్.

"పాపం—నీ పిల్లలు...."అన్నాడు విఠల్ జ్యోత్స్న వంక తిరిగి.

జ్యోత్స్న కంగారుగా — "ఏమండీ — ఇప్పుడేం చేయాలి?" అంది.

"మిస్టర్ విఠల్...." అన్నాడు జగదీష్ తీవ్రంగా— "నేను చాలా మొండివాణ్ని—"

"నేను కూడా—" అన్నాడు విఠల్. అతడి గొంతు కటువుగా ధ్వనించింది.

"మీ మొండితనం ఇప్పుడు చూపకండీ—" అంది

జోత్స్న కంగారుగా.

"జోత్స్నా—నీ కేమీ తెలియదు. నువ్వు కాసేపు మాట్లాడకుండా కూర్చో...." అన్నాడు జగదీష్—"మిస్టర్ విఠల్! నువ్వు గుండెలుతీసిన బంటువని నా కిప్పుడర్థమైంది. నిన్ను నేనంత సులువుగా నమ్మను. నా పిల్లలు నీ దగ్గరున్నారు. నువ్వడిగినవి నీ కిస్తే వాళ్ళు క్షేమంగా తిరిగొస్తారన్న నమ్మక మేమిటి!"

"నమ్మాలి—తప్పదు...."

"నేను నమ్మను...."

"నమ్మకపోతే నీ పిల్లలు నీకు దక్కరు...."

"వాళ్ళు నాకు దక్కకపోతే నీకు నమూనాలూ దక్కవు...."

విఠల్ ఆశ్చర్యంగా జగదీష్‌వంక చూశాడు. అతడిలో దృఢనిశ్చయం కనబడుతోంది—"నువ్వు నిజంగా నే మొండివాడివి...." అన్నాడు.

"నీలాంటి వాళ్ళగురించి నాకు బాగా తెలుసు. దేశానికే నమ్మకద్రోహం చేస్తున్నావు. నన్ను మోసం చేయవని నమ్మక మేమిటి?" అని—"నా పిల్లల వంటిమీద ఈగ వాలిందో—నువ్వు నా నుంచి యేమీ పొందలేవు" అన్నాడు జగదీష్.

విఠల్ ఆలోచనగా—"నువ్వు నన్నెలా నమ్ముతావు?" అన్నాడు.

"నా పిల్లల్ని నా కప్పగించు..." అన్నాడు జగదీష్.

"ఆల్‌రైట్—అలాగే చేస్తాను...." అన్నాడు విఠల్—"అయితే అందుకు నువ్వు విచారించక తప్పదు...."

"ఎందుకని?"

"మనమిద్దరం కలిసి బైటకు వెడతాం. నేను నీ పిల్లల్ని నీ కప్పగించే యేర్పాటు చేస్తాను. వాళ్ళను నీకు నచ్చిన చోట ఉండవచ్చు. కానీ ఆ తర్వాత వెనువెంటనే నాకు జడ్-17 నమూనా లివ్వాలి నువ్వు...." అన్నాడు విఠల్.

"అలాగే—తప్పకుండా యిస్తాను...." అన్నాడు జగదీష్.

"నువ్వు నన్ను నమ్మనట్లే నేనూ నిన్నంత సులభంగా నమ్మను. నేను నీతో నీ ఆఫీసుకు వచ్చి నమూనాల ఫోటోలు తీసుకుంటాను...."

"నేను సరైన నమూనాలు చూపిస్తానన్న నమ్మక మేమిటి?"

"చెప్పవా?" అన్నాడు విఠల్—"నీ ఆఫీసులో స్పెషల్ రూం ఒకటుంది. అందులో రెండు లాకర్లున్నాయి. లాకర్ నంబర్ వన్‌లో మొత్తం ఇరవై ఆరు ఫైల్సున్నాయి. అందులో ఫైల్ నంబర్ పదిహేడులో జడ్-17 నమూనాలున్నాయి. అవి నకిలీవి. అసలు నమూనాలు లాకర్ నంబర్ టూలో ఇరవై రెండో నంబరు ఫైల్లో ఉన్నాయి...."

జగదీష్ ఆశ్చర్యంగా—"అన్నీ తెలుసు నీకు...." అన్నాడు.

విఠల్ గర్వంగా నవ్వి—"ఆ విషయం యిప్పటికి గ్రహించావు—" అన్నాడు.

"అన్నీ తెలుసుకో గలిచావు. ఆ నమూనాలు మాత్రం యెందుకు సంపాదించ లేవు?" అన్నాడు జగదీష్.

"ఎందుకు సంపాదించలేను? అందుకేగా యిప్పుడొచ్చిం!!"

"అదికాదు. ఇన్ని తెలుసుకోడానికి సహకరించిన మీ మనుషు లా నమూనాలు కూడా సంపాదించలేక పోయారా?"

"అందరివల్లా అన్ని పనులూ కావు...." ముక్తసరిగా అన్నాడు విఠల్—"నిన్నభినందించక తప్పదు. నీ ఆఫీసు నుంచి ఆ నమూనాలు నువ్వు తప్ప ఇంకెవ్వరూ బయట పెట్టలేరు...."

"సరే—పద....బయటకు వెడదాం...." అన్నాడు జగదీష్.

"ఒక్క నిమిషం...." అన్నాడు విఠల్. అతడు తన జేబులోంచి మినీ ట్రాన్సిస్టర్ తీసి—"సరితా బజార్లో ఆనంద్ హోటల్ ఎదురుగా సందులోకి వస్తాను. రణధీరనీ, రవిశంకర్‌నీ అక్కడకు పంపించండి. అర్జంటు...." అన్నాడు. తర్వాత ట్రాన్సిస్టర్‌ను జేబులోకి తోసేసి—"మిస్టర్ జగదీష్....నువ్విలా బుద్ధిగా కూర్చో....నిన్నిక్కడ రహస్యంగా మనుషులు కనిపెడుతున్నారు. అందుకని పిచ్చి పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వెయ్యకు...." అన్నాడు.

"మనం బయటకు వెడుతున్నాం కదా—...." అన్నాడు జగదీష్.

"వెడుతున్నాం. కానీ నా యేర్పాట్లు నేను చేసుకోవాలి కదా. అందుకని కాసేపు బుద్ధిగా కూర్చో...." అన్నాడు విఠల్. తర్వాత జ్యోత్స్న వైపు తిరిగి—"నువ్వు నాతోరా—" అన్నాడు.

జ్యోత్స్న భర్త వైపు అసహాయంగా చూసింది.

"వళ్ళు. నేనుండగా నీకేమి భయంలేదు" అన్నాడు జగదీష్ గంభీరంగా.

జ్యోత్స్న విఠల్ ననుసరించింది. ఇద్దరూ బెడ్రూం లోకి వెళ్ళడంచూసి జగదీష్ పళ్ళు పటపట లాడించాడు. కానీ సోఫాలోంచి లేవలేదు.

పాండురంగవిఠల్ బెడ్రూంలోంచి బయటకు రావడానికి సుమారు అయిదు నిముషాలు పట్టింది. బయటకు వచ్చి అతడు తలుపులు దగ్గరగా వేసి గడియపెట్టి తాళం వేశాడు. తర్వాత జగదీష్ని సమీపించాడు. అతడిచేతిలో ఒక ప్లాస్టిక్ బ్యాగుంది.

"నీ భార్య చాలా మంచిది. ప్రతిఘటించలేదు...." అన్నాడు విఠల్.

"ఏం చేశావామెను....?" అన్నాడు జగదీష్ ఆవేశంగా.

"నా జాగ్రత్తలో నేనున్నాను తప్పితే నేనామె కన్యాయమేమీ చేయలేదు—" అంటూ అతడు ప్లాస్టిక్ బ్యాగును జగదీష్ కందించి — "చూడు — ...." అన్నాడు.

జగదీష్ బ్యాగులోని వస్తువులు బయటకు తీశాడు. అవన్నీ మొత్తం జ్యోత్స్న ధరించిన బట్టలు....

"యూ...." అన్నాడతడు ఆవేశంగా.

"నువ్వు ఆవేశపడవలసినంత ఘోరమింకా జరగలేదు. కానీ జరిగే అవకాశముంది. ఒక్క నిముషం నిదానంగా కూర్చో...." అంటూ విఠల్ సన్నగా ఈలవేశాడు. వెంటనే పక్కవాటాలోంచి ఓ మనిషి వచ్చాడు.

అతడు ఉక్కుపిడుగులా వున్నాడు.

"ముసలాడేం చేస్తున్నాడు?" అన్నాడు విఠల్.

"చాలా బుద్ధిగా ఉన్నాడు సార్ ....ఎలా చెబితే అలా మసలుతున్నాడు. పోయి మంచంమీద పడుకుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. మన మీ యింట్లో అడుగు పెట్టినట్లు పొరపాటున కూడా యెవరికీ చెప్ప నన్నాడు...."

"వెరీగుడ్ ....కుర్రాణ్ణి తీసుకురా ...." అన్నాడు విఠల్. కొద్దిక్షణాల్లో ఆ ఉక్కుపిడుగు సుకుమార్ని వెంట బెట్టుకుని వచ్చాడు.

"మిస్టర్ సుకుమార్! అన్నమాట నిలబెట్టు కుంటున్నాను. నీ సాయానికి ప్రతిఫలం ఈ తాళం చెవి...." అంటూ తాళంచెవి సుకుమార్ కి అందించాడు విఠల్. సుకుమార్ తాళంచెవి అందుకుని ప్రశ్నార్థకంగా ఆతడికేసి చూశాడు.

"మిస్టర్ జగదీష్! ఆ ప్లాస్టిక్ బ్యాగు సుకుమార్ కి యియ్యి...." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ ఆవేశాన్ని పళ్ళబిగువున అణచుకొని సుకుమార్ కా బ్యాగందించాడు.

"ఇందులో జ్యోత్స్న ధరించిన బట్టలున్నాయి. జ్యోత్స్న గదిలో ఉంది. గదికి తాళం పెట్టాను. తాళం చెవి నీ చేతిలో ఉంది. సరిగ్గా గంటన్నర వ్యవధి ఇస్తు న్నాను. ఈలోగా ఆ గదిలోకి వెళ్ళడానికి ప్రయత్నించకు. ఇక్కడే సోఫాలో కూర్చో. గంటన్నర కాగానే గదిలోకి వెళ్ళు. ఆ తర్వాత నీ యిష్టం...." అన్నాడు విఠల్.

"మిస్టర్ సుకుమార్!" అన్నాడు జగదీష్ ఆవే

శంగా—"జ్యోత్స్న నా భార్య. ఈ పాండురంగ విఠల్ దేశద్రోహి. ఇతడికి సహకరించడం దేశద్రోహం. నువ్వు నా భార్యకే అన్యాయం చేసినా అది దేశద్రోహమే అనిపించుకుంటుంది. నేను దేశద్రోహాన్ని క్షమించను...."

విఠల్ నవ్వి—"భార్య మానాన్ని రక్షించుకోలేని వాడు దేశాన్ని రక్షించుకోగలడా?" అన్నాడు.

జగదీష్ మాట్లాడలేదు. అతడు తీక్షణంగా సుకుమార్ వంకా సుకుమార్ చేతిలోని తాళంచెవివంకా చూస్తున్నాడు. తాళంచెవి పట్టుకున్న సుకుమార్ చేయి వణుకుతోంది. రెండో చేతిలో జ్యోత్స్న బట్టలున్న ప్లాస్టిక్ బ్యాగుంది. ఆ చేయి మరికాస్త వణుకుతోందేమో సంచీ చేతిలోంచీ జారి పడింది.

"బీ బ్రేవ్—సుకుమార్....ఇప్పుడు టైము ఏడుంపావయింది. ఎనిమిదీ నలభైఅయిదు వరకూ నువ్విక్కడే కూర్చో. ఈలోగా తొందరపడ్డావా...."

విఠల్ మాట పూర్తి చేసేలోగానే—"నేనున్నాను కదా బాస్...." అన్నాడు ఉక్కుపిడుగు. సుకుమార్ అప్రయత్నంగా అతడివంక చూశాడు.

ఉక్కుపిడుగు ఎత్తుగా, బలంగా, నల్లగా ఉన్నాడు. వాడి కండలు నున్నగా మెరుస్తున్నాయి. కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి.

తనది ఆరడుగుల విగ్రహం కావచ్చు. కానీ వాడి ముందు తానెందుకూ పనికిరాడు.

సుకుమార్ నిట్టూర్చి వాచీ చూసుకున్నాడు. వాచీ ఏడుంపావు దగ్గరే ఆగిపోయినట్లనిపించిం దతడికి.

జగదీష్‌ను వెంటబెట్టుకుని విఠల్ వెళ్ళిపోయాడు.

5

జగదీష్ పిల్లలిద్దర్నీ కలుసుకోగానే వాళ్ళను ఆప్యాయంగా కౌగలించుకొన్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ అతణ్ణి చూసి యేడ్చేశారు.

"బీ క్విక్—అప్పుడే టైము ఏడూముప్పైఅయిదు...." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ త్వరపడ్డాడు. పిల్లలిద్దర్నీ తీసుకుని ఓ యింటికి వెళ్ళాడు. ఆ యింట్లో వారికి వాళ్ళ నప్పగించాడు.

"టైము ఏడూనలభైఅయిదు...." అన్నాడు విఠల్ హెచ్చరికగా.

"ఇప్పుడేం చేయాలి?"

"నీ ఆఫీసుకు వెళ్ళాలి...."

"వెళ్ళకపోతే?"

"ఎనిమిదీనలభై అయిదు దాటేక యేమవుతుందో నీకు తెలుసు...."

"దాటాలి కదా...."

"మిస్టర్ జగదీష్....అతి తెలివికి పోకు...."

"అతి తెలివి కాదు. ఆ ఫైలిప్పుడు లాకర్లో లేదు...."

"ఏమయింది?"

"ఇక్కడికి యాభై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఒక సురక్షిత స్థానానికి తరలించబడింది...."

"ఎందుకని?"

"పాకిస్తాన్ గూఢచారులు దానికోసం అన్వేషణ ప్రారంభించినట్లు మాకు వార్త అందింది...."

"అయితే యేమంటావ్?"

"ఇప్పటికీ నీకు నేను సాయపడగలను. కానీ నువ్వి

చ్చిన గడువు చాలదు...." అన్నాడు జగదీష్.

"సుకుమార్ వంటి మర్రాడిని—అంత కంటే ఆపడం న్యాయం కాదు...."

"నువ్వు న్యాయం గురించి మాట్లాడుతున్నావా?"

విఠల్ నవ్వి—"న్యాయం గురించి మాట్లాడ్డానికి వేరే అర్హతలేమీ లేవు. అవకాశం, అదృష్టం కలిసి రావాలంతే!" అన్నాడు.

"నా భార్యకు రక్షణ కల్పించలేకపోతే నేను నీకు సాయపడను..."

విఠల్ ఓ క్షణం ఆలోచించి—"సరే—ఇట్సాల్ రైట్....మనం యాభై కిలోమీటర్లు వెళ్ళొద్దు. నీ ఆఫీసుకే వెడదాం. అక్కడ నీ లాకర్లో ఫైల్స్ చూసి అందులో వాళ్ళకు కావలసిన వివరాలు లేవంటే—నీకు మరి కాస్త టైమిస్తాను...." అన్నాడు.

"అక్కడ నిజంగా ఆ ఫైలు లేదు...." అన్నాడు జగదీష్.

"నన్నక్కడకు తీసుకునివెళ్ళే బాధ్యత నీది. ఫైలు చూసుకునే బాధ్యత నాది" అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"బీ క్విక్....టైము ఎనిమిది కావస్తోంది...."

జగదీష్ తిరిగి స్కూటర్ స్టార్టు చేసి—"పద!" అన్నాడు.

విఠల్ స్కూటరెక్కాడు.

స్కూటర్ శరవేగంతో దూసుకునిపోయి అయిదు నిముషాల్లో జగదీష్ ఆఫీసు చేరుకుంది. అక్కడ దర్వాన్ అతణ్ణి చూసి సెల్యూట్ చేశాడు.

ఆఫీస్ బిల్డింగ్ మెయిన్ డోర్ తాళంపెట్టి ఉంది.

దానికేదో నంబర్ కోడ్ ఉంది. జగదీష్ చక చకా యేవో నంబర్లు తిప్పాడు. అప్పుడు వాచ్‌మన్ తనవద్ద నున్న తాళంచెవి ఉపయోగించి మెయిన్ డోర్ తెరి చాడు.

"చాలా జాగ్రత్త తీసుకుంటున్నారే...." అన్నాడు విఠల్.

"నేను లేనిదే ఇందులో చీమ కూడా జొరబడలేదు" అన్నాడు జగదీష్. విఠల్ నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

ఇద్దరూ లోపలకు వెళ్ళారు. జగదీష్ ఆఫీసు గది చేరు కునేలోగా మరో మూడు ముఖద్వారాలు తెరవాల్సి వచ్చింది. అన్నింటికీ నంబర్ కోడ్ ఉంది. చివరకు జగ దీష్ ఆఫీసు గదిలోకి వెళ్ళారిద్దరూ.

ఎయిర్ కండిషన్‌డ్ గది. ఎగ్జిక్యూటివ్ టేబులు, చెయిర్ ఉన్నాయి. గది నానుకునే స్పెషల్ రూం వుంది.

స్పెషల్ రూం తలుపులు తెరుస్తూ — "నేను దేశ ద్రోహం చేస్తున్నాను...." అన్నాడు జగదీష్.

విఠల్ అతడి భుజం తట్టి—"ఈ భూమి, ఈ గాలి, ఈ నీరు అందరిదీ! దేశం పేరుతో ఎల్లలేర్పడితే అది రాజకీయ ప్రయోజనాలకు. మనకు దేశంతో నిమిత్తం లేదు. సుఖజీవనానికవసరపడ్డ ధన సంపాదనే మన లక్ష్యం కావాలి. ప్రతి వ్యక్తీ ఒక దేశం. ఇదే గుర్తుంచు కుంటే నీలోంచి సంకుచిత భావాలు తొలగిపోతాయి.." అన్నాడు.

జగదీష్ విఠల్ చెప్పిన ప్రకారం లాకర్ నంబర్ టూ తెరిచాడు. అందులో ఇరవై రెండో నంబరు ఫైలుతీశాడు. విఠల్ ఆ ఫైలు తీశాడు. అతడి కళ్ళు ఆనందంతో

మెరిశాయి. తన జేబులోని మినీ కెమేరాతో చకచకా ఆ ఫైల్లోని కాగితాలన్నింటినీ ఫోటోలుతీశాడు.

"థాంక్స్!" అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ టైము చూసుకొని — "ఎనిమిదింపావయింది. మనమిక పోదాం...." అన్నాడు.

ఇద్దరూ చకచకా బయటకు వచ్చారు.

అక్కడ స్కూటరు లేదు.

వాచ్‌మన్ అతడికి సెల్యూట్ కొట్టి — "విజయా ఆటోమొబైల్స్‌లో పనిచేసే సత్యం అనే కుర్రాడు మీ స్కూటరు తీసుకొని వెళ్ళాడు. మీరు చెప్పారుటగా...." అన్నాడు.

సత్యం వాచ్‌మన్‌కి బాగా పరిచయం. అతడికిది అలవాటే! ముందుగా జగదీష్ చెబుతాడు. అతడు వచ్చి స్కూటర్ తీసుకొని వెళ్ళి చెక్ చేస్తాడు. అయితే తనీ రోజు సత్యానికి చెప్పలేదు. అతదేదో అనబోగా విఠల్ జగదీష్‌ని వెనకనుంచి మెల్లిగా గిల్లి తనేమో-"సరే-మేము సత్యం దగ్గర్నుంచి స్కూటర్ తీసుకుంటాంలే...." అన్నాడు.

అక్కణ్నించి నాలుగడుగులు వేసేక — "నీ తరఫున సత్యానికి మా వాళ్ళే ఈ కబురందజేశారు...." అన్నాడు.

"ఎందుకని?" అన్నాడు జగదీష్ వాచీవంక చూసుకుంటూ.

"కంగారుపడకు — పక్క సందులో నా మోటార్ సైకిలుంది. నేను నిన్ను డ్రాప్ చేస్తాను...." అన్నాడు విఠల్.

జగదీష్ ఎక్కువగా మాట్లాడదల్చుకోలేదు. ముందు

అర్జంటుగా ఇల్లు చేరుకొని జ్యోత్స్నను రక్షించుకోవాలని ఆతడాత్రపడుతున్నాడు.

పక్క సందులో నిజంగానే ఓ మోటార్ సైకిలుంది. విఠల్ దాన్ని స్టార్టు చేశాడు. జగదీష్ వెనకాల యెక్కి కూర్చున్నాడు.

కొంతసేపటికి మోటార్ సైకిలు వేరే దారిలో వెడుతోందని గ్రహించాడు జగదీష్—"ఏయ్—ఏమిటిది? మా యింటికి దారిటుకాదు...." అన్నాడు.

మోటార్ సైకిలు ముందుకు దూసుకుపోతోంది.

"ఏయ్ ఆపు .... నిన్నే!" అన్నాడు జగదీష్ ఆత్రుతగా.

విఠల్ మరో అయిదు నిమిషాలదాకా ఆపలేదు. అప్పుడతడు ఇంజన్ ఆపి స్టాండు వేశాడు.

"ఆకతల టైము పరుగెడుతోంది. ఆపమంటే ఆపవేం?"

"ఇప్పుడూ ఆపకపోదును, పెట్రోలు రిజర్వులో వుంది. బండి తానంతటదే ఆగిపోయింది...."

"అయితే...."

"సరిగ్గా అయిదు నిమిషాలుంది ఎనిమిదీనల భై అయిదుకి. ఇప్పుడు నాతో పోట్లాటే వేసుకుంటావో .... ఇంటికే పరుగెడతావో .... ఆలోచించుకో .... ఇది నీ ప్రేమకు పరీక్ష ...." అన్నాడు విఠల్ క్రూరంగా నవ్వుతూ.

"యూ.... నిన్ను ....నిన్ను ...."

"ఆవేశపడి టైము వృధా చేసుకోకు...."

"ఇంక నాకు టైము లేదు...." అన్నాడు జగదీష్.

"నీ భార్యకు తెలివుంటే ప్రతిఘటించవచ్చు. ఏదైనా ఉపాయంతో అతడిని కాసేపు ఆపవచ్చు. లేదా

సుకుమార్ పై నీవు చెప్పిన దేశభక్తి ప్రబోధం పనిచేసి వుండవచ్చు. ఎనిమిదీనల భై అయిదుకల్లా నా మనుషులు ఇంటిని వదిలి వెళ్ళిపోతారు. అటుపైన అంతా సుకుమార్ మంచితనంమీదా, నీ భార్య తెలివిమీదా ఆధారపడి వుంది. ఇక్కణ్నించి ఇంటికి పోయావా—నీకు గొప్ప అవకాశం-ఇంకా వుండవచ్చు. బాగా ఆలోచించుకో.."

జగదీష్ క్షణమాత్రం ఆలోచించాడు. ఆ తర్వాత అక్కణ్నించి ఒక్క పరుగుతీశాడు.

"పూర్ ఫెలో! లేకపోతే నా ఆచూకీ తీయడానికి నా ప్రాణంతీసి వుండేవాడు. సుకుమార్ చేతికి అందిన అందాన్ని వదులుతాడా? ఎవడికర్మకెవరు కర్తలు...." అనుకుంటూ క్రూరంగా నవ్వుకున్నాడు విఠల్.

కొద్ది క్షణాల్లో అతడిపక్కన ఓ కారు ఆగింది. కార్లోంచి ఓ వ్యక్తి తల బయటపెట్టి చూసి—"హలో-విఠల్! కాయా, పండా?" అనడిగాడు.

"పండే!"

"వెల్ డన్!" అంటూ ఆ వ్యక్తి డోర్ తెరిచాడు. విఠల్ కారెక్కాడు.

6

కాలం స్తంభించినట్లు సుకుమార్ భావించినప్పటికీ మొత్తంమీద టైము ఎనిమిదీనల భైఅయిదయింది. ఉక్కు పిడుగుకాక మరో ముగ్గురు మనుషులతడి వద్దకు వచ్చారు. "జగదీష్ రాలేదు. మనసుకు గాబరాగా వుందని మీ నాన్న నిద్రమాత్రలేసుకొని పడుకున్నాడు. మేము వెళ్ళి పోతున్నాం. మా పని అయిపోయింది...." అన్నాడు వారిలో ఒకడు.

సుకుమార్ వారిని సాగనంపి తలుపులు వేసుకున్నాడు.

అతడి శరీరంలో సన్నని వణుకు. మనసులో యేదో మధుర భావన. కానీ అంతలోనే భయం.

జ్యోత్స్నకు తనంటే నిజంగా ఇష్టమో కాదో తెలియదు. ఇష్టంకాకపోతే తనామెను బలవంతం చేయ గలడా?

ఇంట్లో తండ్రి ఒక్కడే వున్నాడు. నిద్రమాత్ర వేసుకొని పడుకుంటే ఆయనకు భూకంపాలు వచ్చినా, వెయ్యి ఏనుగులు ఘీంకరించినా మెలకువ రాదు. గదిలో అసహాయ స్థితిలో జ్యోత్స్న. ఆ గదికి తాళం....తనవద్ద తాళంచెవి వుంది.

ఏం చేయగలదామె? ఆ స్థితిలో తననసలు ప్రతి ఘటించగలదా?

సుకుమార్‌లో ఆవేశం పుడుతోంది. ఆ వేశాన్ని భయం కమ్మేస్తోంది. మధ్యలో జగదీష్ వస్తాడేమోనని అతడు భయపడుతున్నాడు.

ఆ విధంగా టైము పదయ్యేవరకూ అతడు జాప్యం చేశాడు.

జగదీష్ ఇంకా రాలేదు.

సుకుమార్‌లో క్రమంగా ధైర్యం వచ్చింది. అతడు లేచివెళ్ళి గదితలుపులు—తాళంతీసి తెరిచాడు.

ఆ వెనువెంటనే — "జగదీష్!" అంటో కోమల స్వరం.

ఆ గొంతు జ్యోత్స్నది.

సుకుమార్ మాట్లాడకుండా లోపలకు అడుగు పెట్టాడు. ఆతడు తలవంచుకొనే వున్నాడు. తలెత్త డానికి ధైర్యం చేయడానికి మరి కాసేపు పట్టింది. తలెత్తగానే జ్యోత్స్నను చూశాడు. అతడి నరనరా

ల్లోనూ విద్యుత్ ప్రవహించింది.

మంచంమీద కూర్చుని వుంది జ్యోత్స్న. రెండు తల దిండ్లను తన శరీరానికి దగ్గరగా అదుముకుందామె. మంచం మీద దుప్పటికూడా లేదు.

జ్యోత్స్న సుకుమార్ వంకనే చూసి—"నువ్వా?" అంది.

సుకుమార్ ఆమెవైపే చూస్తున్నాడు. అతడిలో ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుంటోంది కానీ ధైర్యమింకా చాలడంలేదు.

"అంటే జగదీష్ రాలేదన్నమాట" అంది జ్యోత్స్న.

"నేను రావడం నీకు నచ్చలేదా?" అన్నాడు సుకుమార్ చటుక్కున. విఠల్ ఆమె గురించి చెప్పిన విషయం అతడికి హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది.

"అంటే నువ్వు విఠల్ ఇచ్చిన అవకాశం వుపయోగించదల్చావన్నమాట...నిజంగా..." అని ఆగిపోయింది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ మౌనంగా ఆమెను సమీపించి—"నీకు నీ భర్తతో కాక ఇతర పురుషులతో సంబంధమున్నట్లు విఠల్ చెప్పాడు. అందుకే నేను వచ్చాను.." అన్నాడు.

జ్యోత్స్న వెంటనే — "విఠల్ నా గురించి చెప్పిందంతా నిజం. నేను నిన్ను కూడా ప్రతిఘటించను..." అంది.

సుకుమార్ మంచంమీద కూర్చుని — "నేనంటే నీకిష్టమే కదూ—..." అన్నాడు.

"నా యిష్టంలో నీకు నిమిత్తమేమిటి?"

"నిమిత్తంలేదు. ప్రతిఘటించనని మాటివ్వు చాలు.."

"నిన్ను ప్రతిఘటించి ఏమి లాభం? జగదీష్ నన్నింక

ఏలుకోడు..”

“ఇందులో తప్పేముంది? తనే నిన్ను రక్షించుకోలేక పోయాడు...”

“ఏది యేమైనా యిది పురుష ప్రపంచం. జగదీష్‌కి నాకంటే దేశమే ఎక్కువ. అందుకే నా మానాన నన్ను వదలి వెళ్ళాడు. అనుకున్న పైముకు తను రాలేక పోయాడుగా—ఇంక నన్ను చూడ్డానికి కూడా రాడు” జ్యోత్స్న వెక్కి వెక్కి యేడ్వసాగింది.

“ఇది చాలా అన్యాయం........” అన్నాడు సుకుమార్.

జ్యోత్స్న యేడుస్తూనే-“ఇందులో అన్యాయ మేముంది? దేశ ద్రోహమని తెలిసీ నువ్వు నాకోసం వచ్చావు. నీ గురించే జగదీష్ నన్ను వదిలేస్తాడు. ఆ సంగతి నీకు తెలుసు. అయినా నువ్వు నామీద వాంఛను చంపుకోవు. పోనీ అతడు వదిలేస్తే నన్ను వివాహమూ చేసుకోవు—” అంది.

సుకుమార్ ఆవేశంలో వున్నాడు—“నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను— ...” అన్నాడు చటుక్కున.

“అది ఆవేశంలో అంటున్న మాట. అదే నిజమైతే ప్రస్తుతానికి నన్ను వదలిపెట్టి—పెళ్ళి చేసుకునేవరకూ ఆగవచ్చుగా—” అంది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ మాట్లాడలేదు.

“నాకు తెలుసు. ఇది పురుషప్రపంచం. స్త్రీకి అన్యాయం చేయడమే పురుషుడి ధ్యేయం. స్త్రీకి జరిగిన అన్యాయాన్ని క్షమించకపోవడమే పురుషుడి గొప్ప తనం....” అంది జ్యోత్స్న. ఆమె మళ్ళీ వెక్కి వెక్కి యేడ్వసాగింది.

ఆమె యేమనూంటే సుకుమార్‌కి యేదోలా ఉంది. తనేదో తప్పు చేసిన అనుభూతి అతడిలో కలిగింది. అతడిలో ఆవేశం చల్లారింది.

"నా నిజాయితీని నిరూపించుకుంటాను...." అంటూ అతడు గది బయటకు వెళ్ళాడు. జ్యోత్స్న అతడు వెళ్ళిన వైపే చూస్తోంది. తిరిగివచ్చిన అతడి చేతిలోని ప్లాస్టిక్ సంచీని చూసి ఆమె తేలికగా నిట్టూర్చింది.

అతడా సంచీని మంచంమీద ఉంచాడు.

"చాలా థాంక్స్! బీరువాకు తాళంపెట్టి ఆ తాళాలు బీరువామీద పెట్టాడా విఠల్. అవి కూడా తీసి మంచం మీద పెట్టి వెళ్ళిపో. నీ మేలు మరచిపోను. నీ ఋణం ఉంచుకోను—" అంది జ్యోత్స్న.

సుకుమార్ అలాగే చేసి వెళ్ళిపోయాడు. జ్యోత్స్న నగ్నశరీరాన్ని కూడా చూడలేకపోయినప్పటికీ అతడికిప్పుడే ఎంతో తృప్తిగా ఉంది. అయితే ఆ రాత్రి నిద్ర పోవడానికి తనూ నిద్రమాత్రలు వేసుకున్నాడతడు.

7

మర్నాడు బాగా ఆలస్యంగా నిద్ర లేచాడు సుకుమార్. క్రమ క్రమంగా అతడికి నిన్నటి రాత్రి అనుభవమంతా గుర్తుకొచ్చింది.

జోత్స్న తనకు దక్కవలసింది కానీ తనెంతో ఉదార బుద్ధితో వ్యవహరించాడు. అయినప్పటికీ భర్త ఆమెను వదిలిపెట్టేస్తాడనుకొంటోందామె. ఆ మాత్రానికే భర్త ఆమెను వదిలేస్తాడా? ఆఖరికామె తనను వివాహం చేసుకోమని కూడా కోరింది.

తనకామె అంటే యిష్టం. ఆమెతో అనుభవాన్ని కోరాడు. ఆమెకు వివాహమైందని కానీ, ఆమెకు భర్త

ఉన్నాడని కానీ అతడు పట్టించుకోలేదు. మనసారా ఆమెను కోరాడు. అటువంటప్పుడు వివాహం చేసుకోడానికేం?

సుకుమార్ కి రణధీర్, రవిశంకర్ గుర్తొచ్చారు. ఇద్దరూ పెద్దవాళ్ళు. జ్యోత్స్న పిల్లలు. జ్యోత్స్న ఆ పిల్లలకు తల్లిలా కనపడకపోవచ్చు. కానీ వాళ్ళామె పిల్లలు. ఆమె జగదీష్ తో కాపురం చేసిందనడానికి నిదర్శనం వాళ్ళు.

లాభంలేదు. తనామెను వివాహం చేసుకోలేడు. తను కన్యను తప్ప వివాహం చేసుకోడు.

సుకుమార్ రెండురోజుల పాటు జ్యోత్స్నను కలుసుకోలేదు. ఆమెను కలుసుకుందుకు సిగ్గు, మొహమాటం భయం అన్నీ కలిగాయతడికి. అయితే తండ్రి ద్వారా ఆమె గురించిన వివరాలన్నీ తెలిశాయతడికి. జగదీష్ యింటికి రాలేదు. ఆఫీసులో వాకబు చేస్తే అతడు రాజీనామా యిచ్చి వెళ్ళిపోయినట్లు తెలిసింది. పిల్లల్ని అతడు కూడా తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడట.

ఇవన్నీ రూఢయ్యాక జ్యోత్స్న—ఇంట్లో ఫర్నిచర్, ఇతర వస్తువులు అయినకాటికి అమ్మేసి—ఇంటద్దె కట్టేసి వెళ్ళిపోయింది. సుకుమార్ ఆమె తనకు బాధ్యతగా మారుతుందన్న భయంతో—ఆమెను తప్పించుకునే తిరిగాడు. ఆమె కూడా ఆ విషయం అర్థం చేసుకున్నదానిలా అతడిని కలుసుకునేందుకు ప్రత్యేకంగా యే ప్రయత్నమూ చేయలేదు.

జ్యోత్స్న వెళ్ళిపోయిన రెండు వారాలకు జగదీష్ పని చేస్తున్న ఆఫీసు నుంచి సుకుమార్ కి పిలుపు వచ్చింది.

ఎంతుకోసనుకుని వెళ్ళాడతడు.

"నీకు మా సంస్థలో ఉద్యోగమిస్తాం...." అన్నా డక్కడి అధికారి.

సుకుమార్ ఆశ్చర్యంగా—"అప్లికేషన్ పెట్టాక వేలకు వేలు లంచాలిచ్చినా ఉద్యోగాలు దొరకని యీ రోజుల్లో—యే అప్లికేషనూ లేకుండా మీరు నాకిస్తా మనడం చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది...." అన్నాడతను.

"ఈ ఉద్యోగానికి నిన్ను జగదీష్ రికమెండ్ చేశాడు."

"ఆశ్చర్యంగా ఉందే?" అన్నాడు సుకుమార్.

"ఇందులో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు. ఈ సంస్థలో పని చేసే ప్రతి ఒక్కడూ సచ్ఛీలతకూ, దేశభక్తికీ మారు పేరుగా ఉండాలి. నీ సచ్ఛీలతను జగదీష్ అంచనా వేశాడు. సచ్ఛీలత ఉన్నవాడికి దేశభక్తి ఉండి తీరు తుంది...."

తన సచ్ఛీలతను జగదీష్ యెలా అంచనా వేశాడో సుకుమార్‌కి అర్థం కాలేదు. కానీ వచ్చిన ఉద్యోగా న్నతడు వదులుకోనూ లేదు.

సుకుమార్ ఉద్యోగంలో చేరాడు. ఆర్నెల్లపాటు మామూలు ఫైల్ వర్క్ చేశాడు. తర్వాత ఒకరోజున పై అధికారి అతడిని—"నువ్వు ట్రయినింగ్‌కు వెళ్ళాలి" అని చెప్పాడు.

ట్రయినింగొక పల్లెటూళ్ళో. అదీ అతి సామాన్య మైన పల్లెటూరు.

సుకుమార్ ఒక్కడూ అడ్రసు పట్టుకుని పల్లెటూరు వెళ్ళి తనకా్కవలసిన యిల్లు చేరుకున్నాడు. ఇంట్లో ఒక

స్త్రీ ఉంది. ఆమె వయసు ముప్పైఅయిదుండవచ్చు. ఆమె అతడిని సాదరంగా ఆహ్వానించింది.

"నేను శ్రీధరరావుగారిని కలుసుకుందుకు వచ్చాను" అన్నాడతను.

"వారు పొలానికి వెళ్ళారు. ఓ గంటలో వస్తారు.." అంటూ ఆమె అతడితో కబుర్లు మొదలుపెట్టింది. మాటల మధ్య ఆమె అతడి వివరాలు చాలా ఆరాతీసింది. అసలు సంగతేమిటంటే ఆమెకు పట్నంలో చదువుకుంటున్న పదిహేడేళ్ళ కూతురుంది. ఆమె అక్కడ బంధువులింట్లో ఉంటున్నప్పటికీ ఈమెకెప్పుడూ ఆ పిల్ల పెళ్ళి ధ్యాసే!

సుకుమార్ వివరాలామెకంత సంతృప్తిని కలిగించక పోగా ఆమె భారంగా నిట్టూర్చింది. ఈలోగా శ్రీధర రావు రానే వచ్చాడు.

అతడిని చూసీ చూడగానే యెక్కడో చూశానని పించింది సుకుమార్‌కి. అయితే గుర్తించడానికంతో సేపు పట్టలేదు. అతడు జగదీష్!

"మీరా?" అన్నాడు సుకుమార్ ఆశ్చర్యంగా.

జగదీష్ అతడినింకేమీ మాట్లాడవద్దని వారించి డాబామీదకు తీసుకొని వెళ్ళి—"కాస్త జాగ్రత్తగా మాట్లాడు. ఈమె నా అసలు భార్య...." అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాడు సుకుమార్ ఆశ్చర్యంగా.

"ఇప్పుడు నువ్వు చూస్తున్నది నా అసలు వేషం కూడా!" అన్నాడు జగదీష్.

"నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు ...." అన్నాడు సుకుమార్.

అప్పుడు జగదీష్ వివరించాడు.

గూఢచారి సంస్థకు పటిష్టమైన పథకాలు మాత్రమే కాదు — అసలు గూఢచారులెవరో తెలియకపోవడం చాలా ముఖ్యం. దేశంలో పలుచోట్ల జగదీష్‌వంటి గూఢచారులున్నారు. ఒకోపనికి అవసరమైనప్పుడు వారిని ప్రత్యేకంగా నియమించడం జరుగుతూంటుంది. మామూలుగా అయితే శ్రీధరరావు—పల్లెటూళ్ళో వ్యవసాయం పనులు చూసుకుంటూ ఆ చుట్టుపక్కలకు సంబంధించిన సమాచారం సేకరించి ప్రభుత్వానికందజేస్తూంటాడు.

జడ్—17 టెక్నాలజీ రహస్యం తెలుసుకుందుకు పాకిస్తాన్ గూఢచారులు రంగంలోకి దిగారని తెలియగానే వారిని మొత్తం ముఠాగా పట్టుకోవడంకోసం—జగదీష్ పేరిట శ్రీధరరావు అపాయింట్ చేయబడ్డాడు. ఇది చాలా కీలకమైన వ్యవహారం. విద్రోహులెంతకైనా తెగించినవారు. వాళ్ళు సాధారణంగా గూఢచారుల అధికారిని పట్టుకునేందుకతడి కీలకాలను వెతుకుతారు. జగదీష్‌కి భార్యబిడ్డలే ప్రాణమన్న భ్రమ వారిలో కలిగేలా జీవించాడతను.

అప్పుడు విద్రోహులు వారినుపయోగించి జగదీష్‌ను తమ చేతుల్లో కీలుబొమ్మను చేసుకోవాలనుకుంటారు. అటువంటప్పుడు నిజం భార్యాబిడ్డలయితే—ఎటువంటి అధికారికైనా గుండె నిబ్బరం దెబ్బతింటుంది. అందుకే ఇలాంటిచోట్ల నకిలీ సంసారాలతో వ్యవహరిస్తారు. విద్రోహులు పిల్లల్నెత్తుకుపోయారు. వాళ్ళు తన పిల్లలు కారు కాబట్టి — మనసున్న మనిషిగా మానవత్వంతో

జగదీష్ వారిని కాపాడుతాడు తప్ప కన్న తండ్రిగా మనో నిగ్రహాన్ని కోల్పోడు.

భార్యకు మానభంగం జరిగే విపత్కర మేర్పడింది. ఆమె తన భార్య కాదు కాబట్టి జగదీష్ అందుకు తట్టుకో గలడు. విద్రోహులకీ విషయం తెలియదు. తను వారి జాలంలో ఇరుక్కున్నట్లు నటిస్తూ జగదీష్ వారిపై జాలం పన్నాడు. తనవారి గురించి ఏమాత్రం పట్టింపులేకున్నా వారి గురించే వ్యధ చెందుతున్నట్లు నటించి-విద్రోహులపై తన మనుషుల పూర్తి నిఘా వుంచి వారందర్నీ మొత్తం బంధించగలిగాడతను. పైకి మాత్రం జీవితంలో దెబ్బతిన్న వాడికిలా వుద్యోగం రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఈ కేసులో నువ్వు మా డిపార్టుమెంటుకు లభించడ మొక అదృష్టం...." అన్నాడు శ్రీధరరావు.

"కానీ నా సచ్ఛీలత మెచ్చుకోతగ్గది కాదు. వివాహితురాలని తెలిసీ జ్యోత్స్నపై వాంఛ పెంచుకున్నాను. ఆ సమయంలో ఎందుకు తటపటాయించానో నాకే తెలియదు" అన్నాడు సుకుమార్.

"తప్పు చేయాలనుకోనివారు అరుదు. కానీ తప్పు చేయాలన్నా కాంక్షనణచుకోవడం గొప్ప విశేషం. అవకాశ మొచ్చినా తప్పు చేయనివాడి సంస్కారం గొప్పది!"

"ఈ పల్లెటూళ్లో మీరు నాకు శిక్షణ ఏమిస్తారు?" అన్నాడు సుకుమార్ మాట తప్పిస్తూ. పొగడ్తల నెవరి కైనా వినడం బాగానే వుంటుంది కానీ సంస్కారవంతులకు మొహమాటం అడ్డొస్తుంది.

"నాతో మాట్లాడేవు కదా! అదే శిక్షణ నీకు. అయితే ఒక విషయం గుర్తుంచుకో. ఏదో ఒకరోజున నువ్వూ

నాకులా నకిలీ సంసారం నడపాల్సొస్తుంది. ఆ రోజున నగ్నంగా వున్న జ్యోత్స్నను—ఏకాంతంలో వుండికూడా వదలగలిగావు. అదేవిధంగా నీ నకిలీ భార్యతో—ఒకే గదిలో పడుకుంటూ-కనీసం కొద్దిమాసాలు నీ సంస్కారం చూపగలగాలి. నేనలా జీవించాను. నువ్వూ అలాగే వుండాలి. ఇలాంటి సంస్కారమే—మనకూ మనదేశానికీ శ్రీరామ రక్ష....” అన్నాడు శ్రీధరరావు.

సుకుమార్ అతడి వంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తూండి పోయాడు.

—:అ యి పో యి ం ది:—